

BAZAR

ALEXANDRA
POTTER

NELKYT
JA
EDELLEEN
NOLLA

Sivulla 7 olevan sitaatin Jane Austenin teoksesta
Arkaileva sydän suomentanut Kersti Juva, Teos, 2024.
Sivulla 185 olevan sitaatin William Shakespearen teoksesta
Antonius ja Cleopatra suomentanut Paavo Cajander.

Taiteen edistämiskeskus ja WSOY:n kirjallisuussäätiön Edinburghin
residenssi ovat tukeneet tämän teoksen suomentamista.

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Laura Liimatainen
Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja
Bazar Kustannus 2025
Englanninkielinen alkuteos
*More Confessions of a Forty-something F**k up*
First published 2023 Macmillan an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited
Copyright © Alexandra Potter 2023
ISBN 978-952-403-529-3

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Kaikille tämän maailman Nelleille

Kukaan meistä ei odota tyyntä jokaisena elämän päivänä.

Jane Austen: *Arkaileva sydän*

Kumihanskoilla ja päättäväisyydellä voi ratkaista ongelman kuin ongelman.*

Cricket: *Nelkyt ja nolla*

* Jos ne eivät riitä, niin sitten tarvitaan tequilaa.

ELÄMÄN SÄÄNNÖT

1. Ei ole mitään sääntöjä.

ALKUNÄYTÖS

Moi, minä olen Nell, ja tervetuloa Nelkyt ja nollaan. Tämä on podcast jokaiselle naiselle, joka miettii, miten hitossa päätyi tähän pisteeseen ja miksei elämä näytäkään yhtään siltä kuin joskus kuvitteli.

Tämä on jokaiselle, joka on jäänyt miettimään elämäänsä ja ajatellut, ettei tällainen kuulunut Suureen Suunnitelmaan. Jokaiselle, joka luulee jääneensä junasta tai kaiken menneen penkin alle ja joka yrittää edelleen epätoivoisesti saada elämäänsä kasaan, kun muut ympärillä leipovat gluteenittomia brownieita.

Ensin kuitenkin ilmoitusluontoinen asia: en väitä olevani minkään alan asiantuntija. En ole lifestyle-guru enkä influencerssi, mitä ikinä se sitten tarkoittaakaan, enkä ole kauppaamassa brändiä. Tai tuputtamassa tavaraa. Tai kertomassa, mitä pitäisi tehdä, sillä suoraan sanottuna olen aivan ulalla itsekin. Olen vain tyyppi, joka etsii sekavalle elämäleen samastumispintaa täydellisessä Instagram-maailmassa ja tuntee itsensä vähän nollaksi. Nelikymppiseksi ja nollaksi, mikä karseinta. Olen tyyppi, jota yltiöpositiiviset lainaukset eivät innosta vaan lannistavat. Joka ei yritä saavuttaa uusia tavoitteita tai lisää haasteita, sillä elämässä on aivan riittävästi haastetta tällaisenaankin. Joka ei ole vain #kiitollinensiunattuonnellinen ja menossa #voitollayöhön vaan lähinnä #aivanhelvetinpihalla miettimässä #voinkoogolata?

*Sen vuoksi aloitin tämän podcastin... Haluan puhua suoraan, ainakin omasta kokemuksestani. Nelkyt ja nolla käsittelee arjen kurimuksia ja kommelluksia, sitä miten huomaa saavuttaneensa elämässä pisteen, jossa odotti kaike-
ken olevan reilassa, mutta jossa kaikki onkin päinvastoin. Podcast käsittelee sitä, miten paskan sataessa niskaan pysyy silti nauramaan. Ideana on olla rehellinen ja kertoa to-
tuus, puhua ystävyystyöstä ja rakkaudesta ja pettymyksistä. Esittää isoja kysymyksiä, vaikkei niihin löytyisi vastauksia. Aloittaa alusta, vaikka odotti olevansa jo maalissa.*

*Jaksoissa juttelen myös tavallisten naisten kanssa, jotka puurtavat huomaamattomina arjessaan ja ovat sen ohella aivan uskomattomia. Avoimissa ja sydäntä lämmittämissä keskusteluissa jaamme kaiken: sekä surulliset että hauskat jutut. Kerromme, miltä tuntuu olla vajavainen, hämmenny-
nyt, yksinäinen ja peloissaan, miltä tuntuu löytää toivoa ja iloa epätodennäköisimmistä paikoista sekä siitä, ettei mi-
kään määrä julkkisten tuoksukynttilöitä tai avokadoleipiä voi pelastaa elämää.*

*Se, että tuntee itsensä nollaksi, ei nimittäin tarkoita, että olisi nolla. Tunne tulee ulkopuolelta, paineesta ja paniikista, että pitäisi saavuttaa tietyt asiat ja tavoitteet... ja siitä, mitä tapahtuu, jos niihin ei yllä. Ei sen ole väliä, onko kaksi-
kymppinen, nelikymppinen vai kasikymppinen, sillä jollakin tapaa, jollakin elämänavalueella, on niin helppo tuntea epä-
onnistuvansa, kun kaikki ympärillä näyttävät menestyvän.*

Eli jos jollakulla siellä kotona on samanlaisia fiiliksiä, niin toivottavasti tämän podcastin seurassa tunnet olosi vähemmän yksinäiseksi ja muistat, että me olemme kaikki samassa veneessä.

Ja että yhdessä on aina hauskenpää.

HEINÄKUU

#paluunormaliin

TOISEN VUOSIPUOLISKON ENSIMMÄINEN PÄIVÄ

Ei voi olla totta.

Googlen mukaan tänään on vuoden 182. päivä, mikä tarkoittaa tasan puoliväliä. Nyt jo! On aika katsoa taakse ja muistella pitämättömiä uudenvuodenlupauksia ja saavuttamattomia tavoitteita. (Vai olenko ainoa, jolle kävi niin?) Mikä tärkeintä, tänään on kulunut tismalleen puoli-toista vuotta siitä, kun uudenvuodenaattona suutelin Edwardia ja rakastuin, enkä vain häneen vaan elämäni, sotkuisen, vajavaiseen, täydellisen epätäydelliseen elämäni. Pienen hetken verran kaikki tuntui olevan järjestyksessä.

Sitä kesti ehkä kaksi sekuntia.

Sitten sain perusteellisen opetuksen siitä, miten elämä ei mene suunnitelmien mukaan: heti kun elämäni kelkka oli kääntynyt, iski maailmanlaajuinen pandemia ja kaikki muuttui yhdessä yössä. Se oli järjetöntä ja pelottavaa. Me kaikki menetimme läheisiä, ikävöimme ystäviä ja sukulaisia, kävimme kotikoulua, leivoimme banaanileipää ja annoimme aplodeja hoitohenkilökunnalle. Siinä sivussa siedimme loputtomia koronasulkuja, Zoom-tietovisailuja ja somesyötteitä, jotka pursusivat ”Imaginea” hoilaavia ja #pysytäänkotona-haastetta suorittavia Hollywood-julkkiksia. Ihan kuin kotona pysyminen ei olisi ollut jo muutenkin tarpeeksi haastavaa.

Ojasta allikkoon jouduimme, kun vessapaperikin loppui.
#tulemukaanvessapaperipäiväuniin

Puolessatoista vuodessa ehti tapahtua hirveästi, mutta siitä huolimatta minun maailmassani ei tapahtunut yhtään mitään. Normaali elämä peruttiin, ja siinä samalla meni toimittamani Montyn näytelmän West Endin -ensi-ilta sekä sanomalehtikolumnini. ”Sori, Stevens, mutta nyt ei ole oikea hetki lanseerata uutta kolumnia”, selitti toimituspäällikkö Sadiq synkästi puhelimesta. ”Pakko pitää sinut sorvin ääressä, siis muistokirjoitusten kimpussa.” Sitten menetin vielä podcastin merkittävän sponsorisopimuksen ja sen myötä kipeästi kaivattuja tuloja.

Monin tavoin tuntui siltä kuin olisin palannut kuukausien taakse siihen hetkeen, kun olin vasta palannut Amerikasta Lontooseen kaiken hajottua palasiksi. Seuraelämä vedettiin viemäristä alas, en päässyt käymään vanhempieni luona (vaikka tällä kertaa syynä ei ollutkaan se, että he olisivat vuokranneet vanhan huoneeni Airbnb:ssä) ja mitä taas tulee elämäni rakkauteen... Sanotaanko vain, että romanttista suhdetta on vaikea ylläpitää turvavälin päästä.

Ihan turha tulla väittämään, että *kaiken* voi muka hoitaa Zoomissa.

Vastoinikäymisistä huolimatta minulla on niin paljon, mistä olla kiitollinen. Itse asiassa viimeisen puolentoista vuoden aikana päivittäiset kiitollisuuslistani ovat vain kasvaneet kasvamistaan. Rankkoina aikoina yritin aina nähdä hyvät puolet, enkä tarkoita vain isoja, elämän ja kuoleman juttuja, niin kuin julkisen terveydenhuollon upeaa väkeä tai omaa terveyttäni tai sitä, että rakkaani olivat turvassa. Tarkoitan kaikkea muutakin, niin kuin vaikka:

1. *Kuulijoitani*

Pölähdän naama punaisena esiin pyykinkuivaustelineen päälle asetellun peiton alta, nykäisen auki vanhan viktoriaanisen liukuikkunanrämän ja tungen pääni ulos vetääkseni keuhkoihin kipeästi kaipaamaani ilmaa.

On perjantai-ilta, ja olen juuri saanut nauhoitetuksi podcastin uusimman jakson väliaikaisessa äänitysteltassani, jonka olen kyhännyt pikkiriikkisen olohuoneeni nurkkaan. Sponsoridiili meni sivu suun, mutta kuulijakuntani on jatkanut kasvuaan, ja olen niin kiitollinen, että jaksoja ladataan enemmän kuin koskaan.

Kun aloitin podcastin pari vuotta sitten, luulin olevani ainoa, joka stressaa siitä, ettei elämä ole mennyt suunnitelmien mukaan, mutta näinä aikoina lukuisat kuulijat samastuvat nelikymppisen nollan kommelluksiin. Minä nimittäin tietenkin tunnen itseni edelleen ihan nollaksi. Se ei ole muuttunut. Pandemian aikana taisin olla ainoa, joka ei saanut aikaiseksi opetella uutta kieltä tai kirjoittaa kirjaa tai vääntää banaanikakkua ja hapanjuurileipää kuin mikäkin *Koko Britannia leipoo* -kisailija.

Ei kun ihan oikeasti, aikuisten oikeasti.

Suoraan sanoen minä vain kompuroin läpi elämän ja sävellän kaiken lennosta suurimman osan ajasta. Taitaa olla niin, että mitä vanhemmaksi tulen, sitä vähemmän mistään mitään tiedän. Elämäni ei vielääkään näytä siltä miltä pitäisi, jos yhteiskuntaa on uskominen. En ole ollut naimisissa, minulla ei ole lapsia eikä minkäänlaista kiinnostusta joogaan tai savitöihin. Minusta ei ole somessa yhtä ainutta upeaa bikinikuvaa. Pohdin edelleen suuria kysymyksiä, joihin on hankala löytää vastauksia, ja jokaista

voittoa kohden minulla on epäröintini, haasteeni ja kinteillä kiiruhtavat riivaajani.

Silloin kun emme saaneet käydä toistemme luona, kauhusta tuli vakivieras. En kertonut siitä kenellekään, mutta olisi pitänyt arvata, ettei se tottelisi koronasulkusääntöjä.

Tosin kukapa meistä ei olisi joutunut elämään ahdistuksen ja masennuksen kanssa viimeisen puolentoista vuoden aikana?

Yritän olla nojautumatta liikaa ulos ikkunasta, sillä olen toisessa kerroksessa, ja vedän keuhkot täyteen pakokaasuja sekä ruukkukurjenpolvien ja thairuoan tuoksua, joka leijaillee hiljattain ovensa jälleen avanneesta ravintolasta kadun toiselta puolelta. Nyt on taas kesä, koronarajoitukset ovat päättyneet ja elämä on vihdoinkin palaamassa normaaliin.*

2. Sitä, ettei minun tarvitse jakaa kylppäriä kenenkään kanssa

Palataanpa siis perusasioihin.

Käännyn pois ikkunalta ja vilkaisen rannekelloa. Hittolainen, onko se jo noin paljon? Täytyy laittautua. Kiiruhdan kylpyhuoneeseen, riisuudun ja hyppään suihkuun. Pian ilmaan nousee höyryä. Rakastan pitkiä, kuumia suihkuja. Mitä pidempi ja kuumempi, sitä parempi. Ne ovat vain yksi syy, minkä vuoksi rakastan sitä, että kylppärini on vain ja ainoastaan minun käytössäni.

Muutettuani takaisin Lontooseen minulla ei ollut varaa oman asunnon tähtitieteelliseen vuokraan, vaikka isä

* Vaikka mikä enää edes on ”normaalia”? Ja mikä tärkeintä: haluaako kukaan palata siihen?

auttoikin lainaamalla rahaa, ja niinpä löysin netistä vuokrahuoneen. Sitä kautta tapasin Edwardin; hän vuokrasi huonetta. Asunnossa oli kuitenkin vain yksi kylppäri, minkä vuoksi asunnon jakaminen Edwardin kanssa tarkoitti myös kylpyhuoneen jakamista, ja se teki tilanteesta tukalan. Sain jatkuvasti kuulla, miten olin käyttänyt kaiken lämpimän veden lotraamalla suihkussa. Sitten kerran kun olin käynyt ihanassa rentouttavassa kylvyssä tuoksuöljyineni enkä ollut pessyt ammetta kunnolla, hän liukastui ja melkein heitti veivinsä.

Enkä viitsi edes aloittaa Vessapaperin taistelusta.

Vaahdotettuani sampoon hytisen hieman kauhusta. Onneksi emme asuneet yhdessä vessapaperipuutteen päivinä, kun kaikki pelkäsivät paperin loppuvan kesken ja ryhtyivät paniikkiostoksille, minkä vuoksi kaupat taas turvautuivat säännöstelyyn. En kestä ajatustakaan. Edwardin tuntien hän olisi määrännyt minut leikkelemaan sanomalehtipaperista neliöitä käytettäväksi vessapaperin sijasta. Hän se tykkää kierrättää.

Huuhtelen hiukset ja nautiskelen vielä viisi minuuttia kuumasta vedestä ja siitä, ettei kukaan valita viemäriaukkoon päätyvistä karvoista*, ennen kuin sammutan suihkun ja nappaan pyyhkeen. Levitettyäni vartalovoidetta pukeudun kiireen vilkkaa: puuvillamekko, varvassandaalit, sipaisu huulikiiltoa. Käytettyäni kuukausitolkulla verkkareita ja pidettyäni hiuksia suttunutturalla en meinaa enää osata valita vaatteita treffeille.

Hiukset edelleen kosteina tassuttelen olohuoneeseen ja ryhdyn metsästämään puhelintani. En muuten rakasta vain

* Öö, haloo, eikö Jumala keksinyt putkenavaajan juuri tätä varten?

omaa kylppäriäni vaan myös kaikkea muuta omaani. Kurkistan sohvatyynyn alle ja pöyhin sitä sitten pikaisesti. Kuka olisi uskonut, että sohvatyynyjen pöyhiminen voi tuottaa näin paljon iloa? Pöyhiminen nostattaa aina sekopäisen hymyn huulilleni. Tartun toiseen tyynyyn, sillä ne eivät ole mitä tahansa IKEAn sohvatyynyjä, vaan *minun* IKEAn sohvatyynyjäni. Sain valita ne itse, kuten sain valita sohvaa, jolle asettelen ne tyylikkäästi aivan kuin kiiltäväpaperisissa sisustuslehdissä konsanaan.

Myönnetään, ettei minulla ole suurta hienoa taloa, pari-ovia puutarhaan (saati puutarhaa) tai hehtaareittain tyhjää keittiötasoa (voitaisiinko myöntää, että tavarat on tungettu kaappiin piiloon kuvien ottamisen ajaksi ja todellisuudessa tasot ovat kaaoksessa), vaan postimerkin kokoinen pikkuruinen asunto – mutta silti hyrisen ylpeydestä aina ajatellessani itseäni asunnonomistajana.

Kämpättyäni vuosikaudet vuokrahuoneissa, jaettuani kylpyhuoneita, nukuttuani kavereiden sohvilla, muutettuani yhteen poikakavereiden kanssa, pedattuani levitettäviä sohvia ja riideltäni vuokranantajien kanssa vakuuksista (vaikka täytyy sanoa, ettei Edwardin kanssa ollut siinä asiassa minkäänlaisia ongelmia) minulla on vihdoin oma koti. Se on yksinomaan minun. Tai minun ja pankin ja osamistajuuksien.

Niin kuin miehet aina tykkäävät korostaa: koko ei tosiaan ratkaise.

3. *iPhoneani*

Etsittyäni minuuttikaupalla löydän puhelimen lopulta takintaskusta. Helputus hyökyy ylitseni. Onhan vähän

materialistista olla kiitollinen sähkövempaimesta, jollaisista me kaikki olemme riippuvaisia, mutta iPhone on ollut henkireikä, kun perhettä ja ystäviä ei ole voinut tavata.

Minulla on useita lukemattomia viestejä. Kuulun kaveriporukan ryhmächattiin Fionan, Hollyn ja Michellen kanssa. Olemme yrittäneet järjestää tapaamista juhlistaaksemme kauan odotettua vapauden päivää, jolloin viimeisetkin koronarajoitukset päättyvät, enkä voi uskoa, ettemme ole nähneet porukalla yli vuoteen. Heillä on kaikilla aviomiehet ja lapset, ja tapaamisten sopiminen oli tarpeeksi vaikeaa ennen pandemiaakin, kun huomioon piti ottaa lapsenvahdit, päiväraikataulut ja iltapäiväkerhot. Onneksi olemme säilyttäneet yhteyden läheisiimme puhelimen avulla.

Kahmaisen avaimet mukaan ja kiiruhdan ulos asunnosta.

Välillä voisi sanoa yhteyden olevan jopa liian vahva.

”Zoomataan kello yhdeksän”, äiti ohjeisti aiemmin tänään videopuhelussa. ”Tasan yhdeksältä, että älä myöhästy. Isä on keksinyt tälle viikolle uuden kierroksen. Siinä pitää arvata näyttelijän ikä mutta roomalaisin numeroin.”

Voihkaisin mielessäni. Äidin korviin ei ole vielä kantautunut, ettei kukaan enää järjestä Zoom-tietovisoja. Kun rajoitukset poistuivat, koko kansakunta huokaisi helpotuksesta, ettei enää tarvinnut kykkiä olohuoneessa ja osallistua kerran viikossa tietovisailuun sukulaisten kanssa, joita tavallisesti näkee kerran vuodessa jouluna. Nykyään Verity-täti, joka asuu Espanjassa ja on ajaa isän hulluksi, sekä äidin Fred-serkku, joka ei suostu käyttämään teko-hampaitaan, saapuvat videovälitteisesti olohuoneeseeni joka sunnuntai.

”Eikö visailuja voisi pikkuhiljaa lopettaa nyt kun –?”

”Lopettaa?” Äiti näytti järkyttyneeltä. Hänellä oli yllään paljettitoppi, ja hiukset oli föönattu.

”Mietin vain, kun nyt ollaan palaamassa normaaliin.”

”Mutta sehän on viikoittainen koko suvun juttu.”

Sitten äidin kasvoille nousi loukkaantunut ilme, mikä sai minulle syyllisen olon.

”Philip! Tule puhumaan tyttärellesi. Nell sanoo lähtevänsä...”

Voi taivas. Äiti syyllisti kuin olisin lentämässä viimein pesästä.

”En minä niin sanonut –”, aloitin mutta keskeytin, kun isän naama ilmestyi suurena ruudulle.

”Hei, muru.”

”Moi, isä.”

Virnistelimme, sillä osasimme lukea toistemme ajatukset. Se on yksi monista asioista, joita isässä rakastan: voimme käydä kokonaisen keskustelun sanomatta sanaakaan.

”Näytät voivan hyvin”, sanoin.

”Äitisi mukaan minun pitäisi pudottaa painoa”, isä nurisi.

”Niin kuin meidän kaikkien”, valittelin ja laskin käteni vaistomaisesti vyötärölleni.

Alkuhan oli ollut oikein lupaava. Ensimmäisen koronaulun aikana jumppasin olohuoneessa seuraten personal trainer Joe Wicksin ohjeita YouTubesta niin kuin kaikki muutkin britit. Oloni oli inspiroitunut, päättäväinen ja motivoitunut. Aurinko paistoi, some pursusi julkkisten fitness-videoita, tanssikoreografioita ja terveellisiä esimerkkiruokavalioida, ja minä otin kaiken vastaan ilolla.

Ensin treenasin olkapäitä Davinan kanssa, sitten diskotanssin keittiössä Sophie Ellis-Bextorin kanssa. Kvinoaa kului.

Hiljalleen uutuudenviehätys hiipui. Sulut jatkuivat. Kesä muuttui talveksi. Nyrjäytin jotakin. En jaksanut keskittyä. Olin lopen uupunut mutten saanut nukuttua. Häkeltyneenä ja ahdistuneena aloin lohtusyödä vaikken saanut siitä lohtua. Kaikki ympärilläni ottivat #kaikenirtikoronasulusta, mutta minä lojuin sohvalta mättämässä juustonaksuja ja selaamassa loputtomasti kännykkää.

En todellakaan treenannut sohvalta vitosen juoksu-kuntoon vaan sohvalta keittiönkaapille ja takaisin.

Se selittäneekin miksi nyt, kun maailma on taas avautumassa, minulla ei ole esiteltävänä timmiä joogakroppaa niin kuin losangelesilaisella ystävälläni Lizalla, vaan astun silmiä räpytellen häikäisevään kirkkauteen kaksi vuotta vanhempana ja kymmenen kiloa painavampana joustovyötäröisissä housuissa miettien, mitä helvettiä oikein tapahtui.

”Äiti pani minut taas jollekin kuurille”, isä sanoi.

”En ole pannut sinua millekään kuurille!” Kuulin äidin huudon taustalta. ”Me noudatamme terveellistä, pääosin kasvipohjaista ruokavaliota.”

”*Kasvipohjaista.*” Isä pudisti päätään inhon vallassa. ”Minä äiti minua oikein pitää? Jonain halvatun vegaanina vai?”

Hillitsin hymyni ja nyökyttelin myötätuntoisesti.

”Tiedäkin, että meillä on vaikka mitä superfoodeja!” Äiti astui huoneeseen ja lakatun kampauksen laki ilmestyi isän pään taakse. Sitten he kiistelivät hetken iPadista. ”Jos et usko minua, niin kysy Alexalta!”

Koronasulun aikana äiti ja isä olivat hankkineet ääni-ohjattavan Amazon Echo -kaiuttimen, jonka Alexa-teko-älystä on käytännössä tullut uusi perheenjäsen. Saatan

jutella äidin kanssa puhelimessa, kun hän yhtäkkiä keskeyttää minut kysyäkseen Alexan mielipidettä tai kääntää tätä tekemään jotakin. Kerran kuulin, miten isä oli matkalla siirtolapuutarhalle ja jäi kysymään Alexalta, tarvitseeko ulkona takkia.

”Hei Carol, miten voin auttaa?” kysyi Alexa iloisesti.

”Älä sotke Alexaa tähän”, isä vastasi tuhtuneesti.

Alexaa käytettiin ilmeisesti myös ratkomaan riitoja.

”Olen vain huolissani terveydestäsi. En halua, että sinulle käy mitään, en sen edellisikerran jälkeen...”

Isä oli jonkin aikaa sitten auto-onnettomuudessa, joka oli koitua hänen kohtalokseen. Puhumme siitä harvoin, mutta ei sellaista voi unohtaa. Sen kaltaiset kokemukset muuttavat meitä ihmisinä. Äiti ei saanut enää liikutukseltaan sanaa suustaan, ja näin, miten isän ilme pehmeni.

”Siitäkö tässä on kyse?” Isä veti äidin kainaloonsa ja suukotti hellästi. ”Siinä tapauksessa syön niin montaa superfoodia kuin haluat, rakas.”

Vanhempani ovat olleet naimisissa lähes viisikymmentä vuotta, ja pitkän liiton salaisuus tuntuu olevan yhtä lailla syvä kiintymys kuin toisen ärsyttäminenkin.

”Nähdään siis yhdeksältä”, äiti sanoi käännettyään taas minua päin.

Vastarinta oli turhaa. ”Tasan.” Nyökkäsin ja valmistauduin seuraavaan kysymykseen.

”Osallistuuko Edwardkin?”

Äiti kysyy tätä joka viikko, ja joka viikko minun on keksittävä tekosyy.

”Ei, kun hänellä on kiireitä.”

”Taasko?” Äiti kurtisti kulmiaan kameralle. ”Hänellä on aina kiireitä.”

”Töitä.”

”Ai sunnuntainako?”

Keskustelu oli aivan naurettava. Minun olisi pakko kertoa totuus.

Mutta ei juuri nyt.

”Sori, yhteys katkeilee –.”

Älypuhelimissa on sekin mahtava puoli, että aina voi teeskennellä nettiyhteyden pätkivän ja sanoa, ettei kuulu.

”Ei kuulu, täytyy varmaan lopettaa –.”

Mikään niin mitätön kuin katkeileva nettiyhteys ei äitiä hätkäytä, oli se sitten totta tai ei, ja niinpä hän ryhtyi kertomaan polveilevaa juttua jostakusta, jota en tunne ja joka on kuollut ilmeisesti sunnuntaitöiden vuoksi. Onneksi isä tajusi jutun jujun.

”Selvä homma, heippa muru.”

”Heippa isä, heippa äiti.”

”Anteeksi, en saanut selvää”, vastasi sähköinen ääni.

”Heippa Alexa.”

4. Treffi-ilta

On mielettömän kaunis ilta, ja ulkona kadut vilisevät ihmisiä. Kävelen pois päin joesta ja nousen ohi kahviloiden, ravintoloiden ja baarien terassien, joille on kerääntynyt väkeä nauttimaan vasta-alkaneesta vapaudesta. On elähdyttävää nähdä, miten kaupunki herää jälleen eloon.

Hetken päästä saavutan Richmond Hillin kukkulan laen, josta avautuu upea näkymä. On vaikea uskoa olevansa Lontoossa. Alapuolella puut ja niityt viettävät Thamesjoelle, joka kiemurtelee kohti horisonttia. Luin joskus, että tämä on ainoa lailla suojeltu maisema Lontoossa. Onneksi

tämä on suosikkini, ja sen vuoksi olemme sopineet tapavamme juuri täällä.

Edessäni leveän hiekkapolun varrella on puistonpenkkejä, jotka ovat täynnä ihmisiä nauttimassa maisemasta ja paikallispubin juomista. Vilkuilen väkeä tuttuja kasvoja etsien ja kävelen eteenpäin. Innostus ja jännitys kihisevät vatsassani. Pian me tapaisimme.

Sitten huomaamme toisemme melkein samalla hetkellä, ja kultani hyppää innoissaan ylös, nuolee kasvojani ja peittää minut kuolaisiin suudelmiin.

”Arthur! Hei poju!”

Arthur saattaa olla koira, mutta kokonsa puolesta se kävisi pienestä ponista ja on kumota minut innostuneella tervehdyksellään.

”Joku on innoissaan.”

Ottaessani vastaan Arthurin hännän iskuja nostan katseeni ja näen penkillä Edwardin, joka hymyilee minulle tummat taipuisat hiukset silmälasien päälle heilahtaneena. Hän nousee pystyyn ja suukottaa minua. ”Eikä se ole ainoa.”

”Moi”, hymyilen ja vastaan suudelmaan. ”Tuoksut hyvältä.”

”Johtuu uudesta luomusuihkugeelistä, siinä on sitrusta ja inkivääriä.”

Minä myhäilen ja nyökkäilen hyväksyvästi.

”Oli se vähän hintava, mutta ajattelin panna isolleen, kun on kerran treffi-ilta.”

Edward sanoo tämän ilmekään värähtämättä, ja vastustan halua kiusata häntä. Hän ottaa treffi-iltamme todella vakavasti. Sen sijaan kiedon käteni hänen vyötärölleen, kun hän halaa minua. En enää koskaan pidä halaamista itsestänselvyytenä.

Treffii-illat olivat alun perin Edwardin ajatus. On ollut vaikea pitää romantiikkaa elossa koronasulkujen aikaan, kun ei asu samassa osoitteessa*, joten niinpä kerran viikossa lähdimme ulos asunnoistamme, jätimme kotivaatteet kaappiin ja kävimme yhdessä pyöräilemässä, kävelyllä joenvarressa tai piknikillä puistossa.

Ajan viettäminen yhdessä helpottui, kun hallitus lanseerasi koronakuplat ja pääsin osaksi Edwardin kuplaa. Tilanne kyllä kupli niin, että meinasi kiehua ylikin, kun äiti yritti saada minut liittymään heidän kuplaansa ja Fiona vetosi siihen, miten kummityttöni halusi epätoivoisesti viettää aikaa kanssani. Minulla oli kuitenkin vahva epäily, että oikeasti Fiona itse kaipasi epätoivoisesti apua kotona, kun heidän lastenhoitajansa palasi Brasiliaan. Kuten ystäväni Cricket sanoi, lapsettomat, yksin asuvat sinkkunaiset eivät ole koskaan olleet yhtä suosittuja.

”Otettaisiinko yhdet?”

”Olenko koskaan kieltäytynyt?” kysyn naurahtaen, kun irtaudumme toisistamme, ja vilkaisen kadun toisella puolella sijaitsevaa pubia, jonka ovelle on muodostumassa pitkä jono. ”Hitto, miten paljon väkeä.”

”Maistuisiko gintonic?”

”Ihan oikeasti, Edward, jono ulottuu puoleenväliin katua. Joudumme odottamaan ikuisuuden.”

Käännyn hänen puoleensa, mutta hän ei tunnu kuuntelevan vaan on istahtanut takaisin alas ja kaivaa reppuaan. Turhautuminen kolkuttelee. Edwardilla on raivostuttava

* Toki olisi saattanut olla vaikeampaa pitää romantiikkaa hengissä yhdessä asuessa, jos ottaa huomioon saman katon alla kykkimisestä johtuvien avioerojen määrän.

tapa uppoutua omiin ajatuksiinsa kuin katkaisijasta kääntäisi.

”Emme joudu, jos on omat juomat mukana”, hän vastaa hyväntuulisesti ja vetää esiin gini- sekä tonicpullot, kaksi lasia ja sitruunan.

Turhautuminen jää rakkauden hyökyaallon alle. Huomioni äidistä ja isästä olivat oikeassa: kiintymys ja ärsyyntyminen taitavat olla joka suhteen kulmakivet.

”Miten sinä osaat aina varautua kaikkeen?” Istuudun hänen viereensä penkille.

”Aina valmiina”, hän sanoo tiukasti ja leikkaa sitruunaa linkkuveitsellä.

”Häh?”

”Partiolaisten motto”, hän selittää, ja huomaan hänen tuoneen jopa jäitä. Mitenkäs muutenkaan.

”Minut potkittiin pihalle sudenpennuista”, kerron.

”Miksi tuo ei yllätä?”

”Olin ensimmäisellä kerralla niin innoissani, että kirjaimellisesti laskin alleni. Kaikki vieressä risti-istunnassa töjöttävät sudenpennut alkoivat kiljua. Siitä tehtiin aikamoinen numero.”

Edward nauraa ja lorauttaa molempiin laseihin giniä reilulla kädellä. Edward ei pihistele viinan kanssa. Muun muassa sen vuoksi rakastan häntä.

”Tuletko tänään minun luokseni yöksi?” hän kysyy, kun rapsuttelen Arthuria, joka istuu maassa paikallaan kuin sfinksi ja tuijottaa oravaa. ”Pojat eivät ole tänä viikonloppuna meillä.”

Parin vuoden takaisesta avioerosta saakka Edwardin pojat ovat asuneet arkiviikot maalla ex-vaimon luona, mikä on käynyt järkeen koulujärjestelyjen vuoksi, mutta viettäneet viikonloput Edwardilla Lontoossa.

”Ei valitettavasti onnistu. Minulla on se Zoom-visailu yhdeksältä.”

Edward voihkaisee kovaan ääneen.

”Älä huoli, keksin taas tekosynn puolestasi. Ellet halua osallistua tällä kertaa...”, ehdotan, vaikka tiedän jo vastauksen.

”Tiedät, miten minä inhoan pubivisoja, uuvuttavia anagrammeja ja lähikuvia keittiöstä löytyvistä asioista. En kykene enää koskaan syömään maissihiutaleita.”

”Et sinä syö maissihiutaleita vaan luomukaurapuuroa”, muistutan, mutta hän teeskentelee, ettei kuule ja ojentaa lasin.

”Mille nostetaan malja?” hän kysyy lasiaan kohottaen.

”Miten olisi vapauden päivälle?” ehdotan. ”Se on parin viikon päästä.”

”Miten olisi vapaudelle äitisi viikoittaisesta visasta?” hän heittää vitsillä, vaikkei hänellä ole tapana vitsailla, ja minä nauran hänen pokerinaamalleen. ”Tai miten olisi meille”, hän toteaa katsoen minua kaiken aikaa silmiin. ”Ja tulevaisuudelle.”

Sekunnin sadasosaksi mieleni palaa siihen hetkeen, kun olin pari vuotta sitten vasta muuttanut takaisin Lontooseen nelikymppisenä sinkkuna ja sydän murskana ja mietin, miten en koskaan voisi saavuttaa mitään tällaista. Odotta-matta tunnen ahdistuksen nykäyksen. Haluaisin suhteemme säilyvän ikuisesti tällaisena, haluaisin meidän pysyvän tässä hetkessä ainiaan: pariskunta puistonpenkillä koiransa kanssa nauttimassa lämpimän kesäillan iloista, mielettömästä maisemasta, väkevästä paukuista ja toistensa seurasta. Elämä on kuitenkin ollut jäissä liian kauan. On aika alkaa taas elää.

JUURI KUN LUULIT SAANEESI ELÄMÄN RAITEILLEEN...

#hyvänmielenkirjat

Nell on täällä taas eikä hänen elämänsä edelleenkään suju ihan suunnitelmien mukaan. Ja nyt vielä pandemia on sotkenut kaiken entistä pahemmin. Nellin ei-siis-todellakaan-keski-ikäinen elämä tuntuu olevan täynnä suuria kysymyksiä: Miksi rakastuminen on niin helppoa, mutta parisuhteessa eläminen niin vaikeaa? Voiko koskaan todella elää hetkessä? Kun kaikki menee päin helvettiä, mitä jos vain hyppäisi kahdeksankymmppisen bestiksen kanssa lentokoneeseen kohti villiä seikkailua Los Angelesissa?

Tunnustuksia-sarjan toinen osa *Nelkyt ja edelleen nolla* pursuaa totuuksia lähestyvistä varhaiskeski-ikästä, juhlistaa ikääntymisen mukanaan tuomaa vapautta – ja osuu taas jokaiseen mahdolliseen ilmakuoppaan matkalla.

ISBN 978-952-403-529-3 • 84.2 • bazarkustannus.fi
Kannen suunnittelu: Tiia Javanainen / Purotie Design
Kannen kuvat: iStock ja Tiia Javanainen